

len inden for Fællesmarkedet, således at handelen mellem medlemslandene kan foregå ikke blot uden toldmæssige eller kvantitative restriktioner, men også uden de hindringer, der kan opstå af de til de nationale patenter knyttede territoriale rettigheder.

FPK har således et klart erhvervsøkonomisk sigte, idet den skal medvirke til en videre økonomisk integration inden for Fællesskabet.

Den europæiske Patentkonvention indebærer, at der oprettes en europæisk patentorganisation (EPO) med hovedsæde i München. Den får til opgave at udstede patenter med gyldighed for de kontraherende stater. Administrationsrådet, hvor hvert tilsluttet land har en repræsentant, er øverste myndighed inden for organisationen, hvis administrative organ er Den europæiske Patentmyndighed (EPM), der består af en række generaldirektorer.

Ansøgningerne indleveres normalt direkte til EPM's indleveringskontor, d.v.s. til generaldirektoratet for nyhedsundersøgelser, det nuværende Internationale Patentinstitut i Haag. De affattes på et af de tre officielle arbejdsprog: engelsk, fransk og tysk. Ved indleveringen skal ansøgeren tilkendegive, for hvilke lande han ønsker det europæiske patent (designering). Derpå foretages en nyhedsundersøgelse i det nævnte generaldirektorat. Nyhedsundersøgelsesrapporten indeholder oplysning om eventuel allerede kendt teknik på området, men tager ikke stilling til patenterbarheden.

Ansøgningen offentliggøres på det pågældende officielle arbejdsprog sammen med nyhedsundersøgelsesrapporten 18 måneder fra indleveringsdagen eller, hvis prioritet er begæret, fra prioritetsdatoen. Indleverer ansøgeren ikke senest 6 måneder derefter en begæring om patenterbarhedsbedømmelse, bortfalder ansøgningen. Patenterbarhedsbedømmelsen foretages af en af prøvningsafdelingerne i München. Det patenterbares område ifølge konventionen adskiller sig i hovedtræk ikke fra gældende dansk ret bortset fra muligheden for at få patent på næringsmidler, lægemidler og fremstillingsmetoder for næringsmidler.

Udstedes der patent, offentliggøres dette på behandlingssproget, idet kravene dog tillige offentliggøres på EPO's tre officielle sprog. Lande, der ikke har et af disse som officielt sprog, kan kræve det europæiske patent oversat til landets eget sprog, for at det skal have retsvirkning for dette land. For fællesskabspatenter gælder i denne henseende særlige regler i FPK. Efter udstedelsen kan der inden for 9 måneder nedlægges indsigelse, som behandles af særlige indsigelsesafdelinger. Afgørelser,

der træffes af indleveringskontoret, prøvnings- eller indsigelsesafdelingerne, kan indbringes for appelkamrene. Derudover er der et udvidet appelkammer, for hvilket visse principielle spørgsmål kan forelægges. Der etableres et europapatentregister og udgives en europæisk patenttidende samt et meddelelsesblad for Den europæiske Patentmyndighed.

Den europæiske Patentkonvention regulerer som hovedregel kun det europæiske patent på ansøgningsstadiet. Når patent er meddelt af EPM og ikke senere bliver anfægtet, gælder patentet i hvert af de tilsluttede lande, som ansøgeren har designeret ved ansøgningens indlevering. Patentet får i hvert af landene som hovedregel en retsstilling, som om patentet var meddelt af den nationale patentmyndighed med de retsvirkninger, hvert lands nationale lovgivning fastsætter. Det europæiske patent kan dog kun erklæres ugyldigt af grunde, som er udtrykkeligt nævnt i konventionen. Denne fastsætter også det europæiske patents løbetid til 20 år.

Følgende lande har nu ratificeret EPK: Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig, Holland, Luxembourg, Schweiz og Storbritannien. Konventionen er herefter trådt i kraft den 7. oktober 1977.

Fællesskabspatentkonventionen indebærer, at Den europæiske Patentmyndighed skal kunne udstede et europæisk patent, der har gyldighed for samtlige fællesmarkedslande, således at der ikke kan udstedes et europæisk patent for blot ét eller nogle EF-lande. Der indføres dog en overgangsperiode på 10 år, hvor ansøgeren skal kunne vælge mellem et europæisk patent for et eller flere EF-lande og et fællesskabspatent.

Patent for et enkelt medlemsland skal fortsat kunne opnås gennem en sædvanlig national patentansøgning.

Ifølge konventionens indledende bestemmelser har fællesskabspatentet enheds karakter, altså samme virkning overalt på EF's territorium. Det vil sige, at det kun kan overdrages eller ophøre for samtlige medlemslande under ét. Det samme gælder retsovergang ved pantsætning, arv, tvangsfuldbyrdelse m. v. Dette princip brydes dog ved reglerne om tvangslicenser og aftalte licenser. Det enkelte medlemslands lovgivning om tvangslicenser med hensyn til nationale patenter finder med virkning for det pågældende lands territorium anvendelse på fællesskabspatenter. Licenskontrakter kan indgås alene for en del af Fællesmarkedet, og fællesskabspatentet må i kollisionstilfælde vige for et